

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nrs. 07/23489 en 07/23493 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Groningen, van 29 juni 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 juni 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van [hierna: de vreemdeling] om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 29 juni 2007, verzonden op dezelfde datum, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen (hierna: de voorzieningenrechter), voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De staatssecretaris klaagt dat de voorzieningenrechter heeft miskend dat artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn) geen voor de vreemdeling relevante wijziging van het recht is, nu van een wijziging van het recht geen sprake is. Hij beoogt hiertoe dat de bescherming die deze bepaling beoogt te bieden, valt binnen het huidige artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000.

2.1.1. De Afdeling overweegt ambtshalve als volgt. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraak van 6 maart 2008 in zaak nr. 200706839/1; www.raadvanstate.nl) vloeit voort dat, indien na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor besluiten op een verzoek om terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2005 in zaak nr. 200406320/1; www.raadvanstate.nl).

Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het

recht heeft voorgedaan, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst.

2.1.2. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die na het eerdere besluit zijn voorgevallen of die niet vóór dat besluit konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of omstandigheden, die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van feiten of omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd aan het eerdere besluit kan afdoen.

2.1.3. De vreemdeling heeft eerder, op 8 januari 2001, een aanvraag ingediend tot toelating als vluchteling. Bij besluit van 11 januari 2001 heeft de staatssecretaris deze aanvraag afgewezen. Het besluit van 6 juni 2007 is van gelijke strekking als dat van 11 januari 2001, zodat op het tegen dat besluit ingestelde beroep voormeld beoordelingskader van toepassing is.

2.1.4. De voorzieningenrechter heeft overwogen dat uit het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken inzake Irak van 2006, waarop de vreemdeling een beroep heeft gedaan, blijkt van een gebrekkige veiligheidssituatie voor vrouwen die nauw samenhangt met de algehele verslechterde veiligheidssituatie in Irak. Voor vrouwen wordt het steeds moeilijker zonder begeleiding van een mannelijk familielid te reizen, gezien het gevaar van geweld en ontvoering. Ook het niet naleven van strikte islamitische (leef)regels is een reden voor aanvallen tegen vrouwen gebleken. Uit de door de vreemdeling ingebrachte rapporten van de United Nations High Commissioner for Refugees (hierna: UNHCR), Amnesty International en de Schweizerische Flüchtlingshilfe van 22 mei 2007 blijkt voorts, aldus de voorzieningenrechter, dat alleenstaande vrouwen (en gehandicapten) in heel Irak tot de kwetsbare groepen behoren. Vrouwen zijn het slachtoffer van aanslagen van fundamentalisten en ontvoering door professionele bendes, zo blijkt uit het rapport van de UNHCR van 2005. Gegeven deze feiten en omstandigheden, in samenhang met de bewoordingen "individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld" en "binnenlands gewapend conflict", genoemd in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, in verbinding met artikel 2, aanhef en onder e, van de richtlijn, is de voorzieningenrechter van oordeel dat sprake is van een voor de vreemdeling relevante wijziging van het recht.

2.1.5. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 19 september 2008 in zaak nr. 200706934/1; www.raadvanstate.nl) valt een vreemdeling, ten aanzien van wie na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking is genomen en die afkomstig is uit een land waar zich, naar door hem gesteld, een binnenlands gewapend conflict voordoet, eerst onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn en is deze bepaling derhalve voor hem relevant, indien hij heeft aangetoond dat ten tijde van de totstandkoming van het besluit in de provincie, van waaruit hij afkomstig is, sprake was van een

binnenlands gewapend conflict dan wel dat daar op dat moment sprake was van gevolgen voor hem van een elders in Irak bestaand gewapend conflict.

2.1.6. De vreemdeling heeft in het kader van haar eerdere procedure verklaard dat zij vanaf 1983 tot aan haar vertrek uit Irak op 20 november 2000 heeft gewoond in de provincie _____ dat onder het bestuur van de Koerdistan Regional Government valt, en derhalve afkomstig is uit Noord-Irak. Deze verklaring is in die procedure onbestreden gebleven. Nu de vreemdeling in deze procedure terzake geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden heeft aangevoerd, moet deze verklaring thans - voor de beantwoording van de vraag of artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn een voor haar relevante wijziging van het recht is - als in rechte vaststaand worden aangenomen.

2.1.7. Anders dan de voorzieningenrechter heeft overwogen, heeft de vreemdeling met door haar overgelegde informatie uit het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken inzake Irak van december 2006, het rapport "Aktualisierte Anmerkungen von UNHCR zur gegenwärtigen Situation von Frauen im Irak" van november 2005 van de UNHCR en een brief van deze organisatie van 20 juni 2006 over de "Aktuelle Situation von Frauen im Irak" en het persbericht "Irak: vrouwen hebben voldoende geleden" van Amnesty International van 22 februari 2005, gelet op de aard en de strekking van deze informatie, niet aangetoond dat ten tijde van de totstandkoming van voormeld besluit sprake was van een gewapend conflict. Evenmin heeft de vreemdeling dat met de verwijzing naar de paragrafen 5.1, 6, 6.1 en 8 van het artikel "Irak Update" van de Schweizerische Flüchtlingshilfe van 27 mei 2007 aangetoond, nu daaruit niet is af te leiden dat ten tijde van de totstandkoming van voormeld besluit een georganiseerde gewapende groep het grondgebied van Irak gedeeltelijk beheerste op een zodanige wijze dat zij in staat was in deze provincie militaire operaties uit te voeren. Dat de gevolgen van een gewapend conflict, in de zin van voormelde bepaling, elders in Irak zich op dat moment in de provincie _____ deden gevoelen, is door de vreemdeling evenmin aangetoond.

Gezien het vorenoverwogene, valt de vreemdeling, anders dan de voorzieningenrechter heeft overwogen, niet onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn en is deze bepaling voor haar geen relevante wijziging van het recht.

2.2. Reeds hierom is het hoger beroep kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De grieven behoeven geen bespreking. De Afdeling zal de zaak naar de rechtbank terugwijzen om door haar te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen. Aangezien de rechtbank niet is toegekomen aan de beoordeling of de door de vreemdeling in de bestuurlijke fase aangevoerde feiten en omstandigheden als nova moeten worden aangemerkt, zal zij dit alsnog dienen te beoordelen.

2.3. De Afdeling zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen. De rechtbank dient omtrent de vergoeding van deze kosten te beslissen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 29 juni 2007 in zaak nr. 07/23489;
- III. wijst de zaak naar de rechtbank terug;
- IV. stelt de door de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweeëntwintig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. C.H.M. van Altena, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

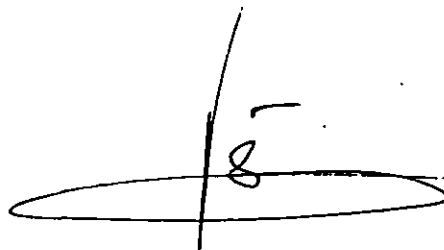
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 oktober 2008

284-473.

Verzonden: 17 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer
Voorzieningenrechter

Zaaknummers: Awb 07/23493 (voorlopige voorziening)
Awb 07/23489 (beroep)

Uitspraak in het geschil tussen

van Iraakse nationaliteit,
V-nummer:
verzoekster,
gemachtigde: mr. J.W. Boelens, advocaat te Utrecht,

en

DE STAATSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. D. Schuldink, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geschil

1.1. Op 31 mei 2007 heeft verzoekster een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft bij beschikking van 6 juni 2007 afwijzend op de aanvraag beslist.

1.2. Bij beroepschrift van 6 juni 2007 heeft verzoekster hiertegen beroep ingesteld. Dit beroep is geregistreerd onder Awb 07/23489. Verzoekster is medegedeeld dat zij de behandeling van het beroep niet in Nederland mag afwachten.

1.3. Bij verzoekschrift van 6 juni 2007 heeft verzoekster de voorzieningenrechter verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot op het beroep is beslist.

1.4. Het verzoek is behandeld ter openbare zitting van 22 juni 2007. Verzoekster is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

IND ikople:		Zwelle
Dossiernr:	0101-07-2037	
aanvraagdatum:		
datum:		
datum:	02 JUL 2007	
datum:	kerkerst	
datum:	27-07	unit: 33V
datum:		
datum:		unit

2. Rechtsoverwegingen

2.1. Ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is of kan worden in de hoofdzaak, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld dan wel, voorafgaand aan een mogelijk beroep bij de rechtbank, bezwaar is gemaakt of administratief beroep is ingesteld, op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

De voorzieningenrechter kan, indien hij van oordeel is dat na de zitting bedoeld in artikel 8:83, eerste lid, Awb, nader onderzoek redelijkerwijs niet bij kan dragen aan de beoordeling van de zaak, op grond van artikel 8:86, eerste lid, Awb, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak. Partijen zijn bij de uitnodiging voor de zitting op deze bevoegdheid gewezen.

Feiten en standpunten van partijen

2.2. Verzoekster heeft eerder, te weten op 8 januari 2001, een aanvraag ingediend om toelating als vluchteling. Bij beschikking van 11 januari 2001 is deze aanvraag niet ingewilligd. Het bezwaar van verzoekster van 30 januari 2001 tegen deze beschikking is bij beschikking van 20 februari 2002 ongegrond verklaard. Deze rechtbank heeft bij uitspraak van 10 september 2004 (verzonden 22 september 2004) Awb 02/23515 het tegen de beschikking van 20 februari 2002 gerichte beroep van 19 maart 2002 ongegrond verklaard. Daarmee heeft de beslissing op de aanvraag van 8 januari 2001 formele rechtskracht gekregen.

2.3. Verzoekster heeft met haar, thans aan de orde zijnde, herhaalde aanvraag van 31 mei 2007 documenten overgelegd ter onderbouwing van haar gestelde identiteit. Zij heeft een nationale identiteitskaart van Irak, een kopie van een nationaliteitsverklaring van Irak, een schooldiploma en een kopie van een huwelijksakte overgelegd. Voorts heeft zij verklaard dat zij in Nederland wenst te blijven. Zij kan niet terugkeren naar Koerdistan omdat zij daar geen familie meer heeft. Zij zal bij terugkeer problemen ondervinden vanwege het feit dat zij een alleenstaande vrouw is die geen familie heeft om op terug te vallen en voorts vanwege het feit dat zij gehandicapt is. Als gevolg van een groeistoomis is verzoekster erg klein. Verzoekster heeft gewezen op de verslechterde situatie voor (alleenstaande) vrouwen in Irak, zoals die blijkt uit het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 2006, uit rapporten van de UNHCR van november 2005, april 2006 en november 2006, uit een persbericht van Amnesty International van 22 februari 2005 en uit het rapport uit 2006 van MADRE, een internationale organisatie voor vrouwenrechten. Verzoekster heeft bij terugkeer naar Irak te vrezen voor vervolging of voor een door artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) verboden behandeling. Voorts is verzoekster van mening dat verweerder een beleid van categoriale bescherming zou dienen te voeren voor alleenstaande vrouwen uit Irak. Ten slotte heeft verzoekster gesteld dat artikel 15, aanhef en onder c, Richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (verder: Richtlijn) op haar van toepassing is, nu zij te vrezen heeft voor een ernstige en individuele bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zaaknummers: Awb 07/23489, Awb 07/23493

blad 3

2.4. Verweerder heeft de aanvraag met toepassing van artikel 4:6, tweede lid, Awb, afgewezen. Daarbij is overwogen dat de aan de aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden niet kunnen worden beschouwd als nieuw in de zin van artikel 4:6 van de Awb. Verweerder heeft daartoe allereerst overwogen dat verzoekster haar identiteit nog steeds niet aannemelijk heeft gemaakt. Uit het proces-verbaal van bevindingen van de Koninklijke Marechaussee (Kmar) van 4 juni 2007 blijkt dat de overgelegde identiteitskaart mogelijk niet echt is en mogelijk niet is afgegeven door de bevoegde autoriteiten. Verzoekster heeft eerder reeds een identiteitskaart overgelegd welke niet echt is bevonden. Van de overige overgelegde documenten valt de authenticiteit niet vast te stellen. Voorts heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt dat zij deze documenten niet eerder had kunnen en behoren over te leggen. De door verzoekster overgelegde kopie van een huwelijksakte is ook ten tijde van haar eerdere aanvraag overgelegd. Ten slotte heeft verweerder er op gewezen dat verzoekster veelvuldig gebruik heeft gemaakt van aliassen. Verweerder heeft voorts overwogen dat hij in het algemeen ambtsbericht van december 2006 en in de verder door verzoekster genoemde stukken van de UNHCR, Amnesty International en MADRE geen aanleiding heeft gezien een speciaal beleid te voeren voor alleenstaande vrouwen afkomstig uit Noord-Irak. Ook verder is verweerder niet gebleken dat verzoekster bij terugkeer naar Irak heeft te vrezen voor vervolging dan wel een reëel risico loopt op schending van artikel 3 EVRM. Met betrekking tot verzoeksters beroep op artikel 15, aanhef en onder c, Richtlijn overweegt verweerder dat verzoekster er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat het aan haar op grond van dat artikel zou moeten worden toegestaan in Nederland te verblijven.

2.5. Verzoekster stelt zich allereerst op het standpunt dat artikel 15, aanhef en onder c, Richtlijn een relevante wijziging van het recht betreft zodat haar aanvraag niet met toepassing van artikel 4:6 Awb kan worden afgewezen, maar inhoudelijk dient te worden beoordeeld. Zij is van mening dat haar op grond van voormeld artikel 15, aanhef en onder c, Richtlijn dient te worden toegestaan in Nederland te verblijven. Uit het door haar aangevoerde blijkt voorts dat zij bij terugkeer naar Irak een reëel risico loopt in de zin van artikel 3 EVRM. Hetgeen zij heeft aangevoerd over de verslechterde veiligheidssituatie in Irak (met name voor alleenstaande vrouwen) is te beschouwen als een nieuw feit in de zin van artikel 4:6 Awb. Uit het proces-verbaal van bevindingen van de Kmar van 4 juni 2007 blijkt niet welke bevoegde autoriteiten daar worden bedoeld. Zolang niet duidelijk is of de Centraal-Irakese of Koerdische autoriteiten worden bedoeld kan niet worden volgehouden dat de overgelegde identiteitskaart geen novum is. Voorts blijkt uit voormeld proces-verbaal van bevindingen niet waarom de overgelegde identiteitskaart mogelijk niet echt is. Nu deze stelling niet is onderbouwd kan van verzoekster niet worden verwacht dat zij daar in concreto op reageert. Dat verzoekster aliassen heeft gebruikt bij haar asielaanvragen in Duitsland en België was bekend ten tijde van de behandeling van haar eerste asielaanvraag en heeft toen geen consequenties gehad.

Beoordeling van het verzoek

2.6. Vooropgesteld moet worden dat met de uitspraak van 10 september 2004 van deze rechtbank in rechte is komen vast te staan dat verzoekster niet kan worden aangemerkt als vluchteling, dat verzoekster bij uitzetting naar Irak geen reëel risico loopt op een behandeling zoals bedoeld in artikel 3 EVRM en dat evenmin sprake is van klemmende redenen van humanitaire aard die tot verblijfsaanvaarding nopen. De aanvraag van 31 mei 2007, die thans ter beoordeling voorligt, wordt aangemerkt als een herhaalde aanvraag als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Ingevolge voormeld artikel

Zaaknummers: Awb 07/23489, Awb 07/23493

blad 4

1, aanhef en onder f, Vw 2000 wordt onder 'herhaalde aanvraag' verstaan: een aanvraag, die op grond van artikel 4:6, tweede lid, Awb kan worden afgewezen.

2.7. Ter beantwoording van de vraag of de onderhavige aanvraag behoort te worden afgedaan met toepassing artikel 4:6, tweede lid, Awb, is in de eerste plaats van belang of artikel 15, eerste lid, aanhef en onder c, in verbinding met artikel 2, aanhef en onder e, van de Richtlijn als een voor verzoekster relevante wijziging van recht kan worden aangemerkt.

2.8. Ingevolge artikel 2, aanhef en onder e, Richtlijn is de persoon die voor een subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, eerste en tweede lid, niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

2.9. Ingevolge artikel 15 Richtlijn dient onder ernstige schade in de zin van artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, Richtlijn te worden verstaan:

- a). doodstraf of executie; of
- b). foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of
- c). ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2.10. De voorzieningenrechter stelt vast dat artikel 15, aanhef en onder c, Richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig is, zodat aan deze bepaling rechtstreekse werking toekomt. De voorzieningenrechter stelt voorts vast dat op 10 oktober 2006 ingevolge artikel 38, eerste lid, Richtlijn de implementatietermijn is geëindigd. Het voorgaande brengt met zich mee dat verzoekster een direct beroep kan doen op artikel 15, aanhef en onder c, in verbinding met artikel 2, aanhef en onder e, Richtlijn.

2.11. De voorzieningenrechter overweegt voorts onder verwijzing naar en onder overneming van de overwegingen van de uitspraak van de meervoudige kamer van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 25 januari 2007 (AWB 06/50100) -welke uitspraak ter voorlichting van partijen is aangehecht- dat artikel 15, aanhef en onder c, Richtlijn een beschermingsgrond betreft die niet, althans niet zonder nadere implementatie, in de nationale vreemdelingenwetgeving kan worden gelezen. De voorzieningenrechter overweegt voorts dat de in artikel 15, eerste lid, aanhef en onder c, Richtlijn beschreven vorm van schade verschilt van de schade zoals beschreven in de onderdelen a en b van artikel 15 Richtlijn en dat in de nationale vreemdelingenwetgeving alleen met artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 uitdrukkelijk bescherming wordt geboden tegen de schade genoemd in onderdeel b van artikel 15 Richtlijn. Verweerders standpunt dat de bescherming die artikel 15, aanhef en onder c, Richtlijn biedt tevens wordt geboden door artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000, volgt de voorzieningenrechter niet.

Ter zitting is nog aan de orde geweest of in het arrest van het EHRM inzake Salah Sheekh / Nederland van 11 januari 2007 (JV 2007, 30) aanknopingspunten zijn te vinden voor de juistheid van dit standpunt van verweerder. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is

Zaaknummers: Awb 07/23489, Awb 07/23493

blad 5

dit niet het geval. Blijkens rechtsoverweging 268 van dat arrest is het EHRM van oordeel dat de betrokken asielzoeker in Somalië het slachtoffer was geworden van een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Juist tegen die vorm van schade biedt artikel 15, aanhef en onder b, in verbinding met artikel 2, aanhef en onder e, Richtlijn bescherming.

2.12. Gelet op het voorgaande is de voorzieningenrechter van oordeel dat met ingang van 10 oktober 2006 een vorm van bescherming wordt geboden die daarvoor in de nationale vreemdelingenwetgeving niet bestond en dat er met ingang van die datum sprake is van een wijziging van recht.

2.13. De voorzieningenrechter overweegt verder dat ondanks het gegeven dat de identiteit van verzoekster nog niet is komen vast te staan, door verweerder niet is weersproken dat verzoekster een Koerdische vrouw is en afkomstig is uit Noord-Irak. Uit het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken over Irak van 2006, waarop verzoekster een beroep heeft gedaan, blijkt van een gebrekkige veiligheidssituatie voor vrouwen die nauw samenhangt met de algehele verslechterde veiligheidssituatie in Irak. Voor vrouwen wordt het steeds moeilijker zonder begeleiding van een mannelijk familielid te reizen, gezien het gevaar van geweld en ontvoering. Ook het niet naleven van strikte islamitische (leef)regels is een reden voor aanvallen tegen vrouwen gebleken. Uit de door verzoekster ingebrachte rapporten van de UNHCR, Amnesty International en de Schweitzerische Flüchtlingshilfe van 22 mei 2007 blijkt voorts dat alleenstaande vrouwen (en gehandicapten) in heel Irak tot de kwetsbare groepen behoren. Vrouwen zijn het slachtoffer van aanslagen van fundamentalisten en ontvoering door professionele bendes, zo blijkt uit het rapport van de UNHCR van november 2005. De voorzieningenrechter is niet gebleken dat voren genoemde informatie (in het geheel) geen betrekking heeft op Noord Irak. Gegeven deze feiten en omstandigheden in samenhang met de bewoordingen "individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld" en "binnenlands gewapend conflict" in genoemd artikel 15, aanhef en onder c; Richtlijn, betreft deze bepaling, in verbinding met artikel 2, aanhef en onder e, Richtlijn naar het oordeel van de voorzieningenrechter een voor verzoekster relevante wijziging van recht. Verweerder heeft de aanvraag van verzoekster dan ook ten onrechte afgedaan met toepassing van artikel 4:6, tweede lid, Awb.

2.14. Uit het vorenstaande volgt dat de bestreden beschikking niet in stand kan blijven, daar sprake is van strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, zoals weergegeven in artikel 3:2 Awb en met het motiveringsbeginsel, als bedoeld in artikel 3:46 Awb.

2.15. Nu nader onderzoek naar het oordeel van de voorzieningenrechter redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, wordt het beroep met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, Awb gegrond verklaard.

2.16. Gegeven de beslissing in de hoofdzaak is er geen aanleiding voor het treffen van een voorlopige voorziening als bedoeld in artikel 8:81 Awb.

2.17. Er bestaat ten slotte aanleiding om verweerder te veroordelen in de proceskosten. De kosten zijn op voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 966,00 (1 punt voor het indienen van het beroepschrift, 1 punt voor het indienen van het verzoekschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1).

Zaaknummers: Awb 07/23489, Awb 07/23493

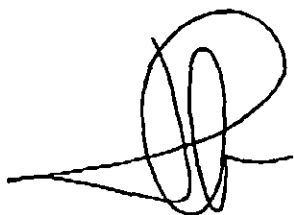
blad 6

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- verklaart het beroep, geregistreerd onder nummer Awb 07/23489, gegrond;
- vernietigt de bestreden beschikking van 6 juni 2007;
- bepaalt dat verweerder opnieuw op de aanvraag dient te beslissen, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 966,00 onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan verzoekster dient te vergoeden;
- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening, geregistreerd onder nummer Awb 07/23493 af.

Aldus gegeven door mr. S. Stenfert Kroese, voorzieningenrechter, en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van H. Siebers als griffier op 29 juni 2007.

Tegen de uitspraak inzake het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Tegen de uitspraak in de bodemzaak kunnen partijen binnen een week na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht, één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden op: 29 JUN 2007

VOOR AFSCHRIFT CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
 Vreemdelingenzaken
 Postbus 20019
 2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE
 INGEKOMEN

- 6 JUL 2007

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD:

PAR:

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:

de Staatssecretaris van Justitie
 te 's-Gravenhage
 appellant
 gemachtigde: mw. mr. M. Elenga
 ambtenaar ten departemente

Tegen:

de uitspraak van de voorzieningenrechter 's-Gravenhage, zitting houdende te Groningen
 van 29 juni 2007
 met kenmerk 07/23493 en 07/23489

Inzake:

met IND-kenmerk 0101-07-2037
 aan te duiden als verweerder
 gemachtigde: mr. J.W. Boelens
 advocaat te Utrecht

Procesvertegenwoordiging
 Zwolle
 Zuiderzeelaan 43-51
 8017 JV Zwolle

Postbus 40052
 8004 DB Zwolle

mr. N.A.P. Trommelen
 038 888 6297

1 Inleiding

De Staatssecretaris komt in hoger beroep van de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 29 juni 2007, verzonden op 29 juni 2007, met kenmerk Awb 07/23489 (*productie 1*), in welke zaak de voorzieningenrechter het beroep tegen de beschikking van 6 juni 2007 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Op 31 mei 2007 heeft verweerster een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (hierna: Vw) ingediend.
- 2.2 Bij besluit van 6 juni 2007 heeft de Staatssecretaris deze aanvraag afgewezen.
- 2.3 Bij thans bestreden uitspraak heeft de voorzieningenrechter het daartegen door verweerster ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 Grieven

Grief 1

- 3.1 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging 2.11 op pagina 4 en 5 van de bestreden uitspraak:

"De voorzieningenrechter overweegt voorts onder verwijzing naar en onder overneming van de overwegingen van de uitspraak van de meervoudige kamer van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 25 januari 2007 (AWB 06/50100) – welke uitspraak ter voorlichting van partijen is aangehecht – dat artikel 15, aanhef en onder c, Richtlijn een beschermingsgrond betreft die niet, althans niet zonder nadere implementatie, in de nationale vreemdelingenwet kan worden gelezen. De voorzieningenrechter overweegt voorts dat in artikel 15, eerste lid, aanhef en onder c, Richtlijn beschreven vorm van schade verschilt van schade zoals beschreven in de onderdelen a en b van artikel 15 Richtlijn en dat in de nationale vreemdelingenwetgeving alleen met artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 uitdrukkelijk bescherming wordt geboden tegen de schade, genoemd in onderdeel b van artikel 15 Richtlijn. Verweerders standpunt dat de bescherming die artikel 15, aanhef en onder c, Richtlijn biedt tevens wordt geboden door artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000, volgt de voorzieningenrechter niet.

Ter zitting is nog aan de orde geweest of in het arrest van het EHRM inzake Salah Sheek / Nederland van 11 januari 2007 (JV 2007, 30) aanknopingspunten zijn te vinden voor de juistheid van dit standpunt van verweerder. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is dit niet het geval. Blijkens rechtsoverweging 268 van dat arrest is het EHRM van oordeel dat de betrokken asielzoeker in Somalië het slachtoffer was geworden van een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Juist tegen die vorm van schade biedt artikel 15, aanhef en onder b, in verbinding met artikel 2 aanhef en onder e, Richtlijn bescherming."

Grief 2

- 3.2 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging 2.11 op pagina 4 en 5 van de bestreden uitspraak:

"Gelet op het voorgaande is de voorzieningenrechter van oordeel dat met ingang van 10 oktober 2006 een vorm van bescherming wordt geboden die daarvoor in de nationale vreemdelingenwetgeving niet bestond en dat er met ingang van die datum sprake is van een wijziging van recht."

Grief 3

- 3.3 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging 2.13 op pagina 5 van de bestreden uitspraak:

"[...] Gegeven deze feiten en omstandigheden bezien in samenhang met de bewoordingen "individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld" en "binnenlands gewapend conflict" in artikel 15, aanhef en onder c, Richtlijn, betreft deze bepaling, in verbinding met artikel 2, aanhef en onder e, Richtlijn, naar het oordeel van de voorzieningenrechter een voor verzoekster relevante wijziging van recht. Verweerder heeft de aanvraag van verzoekster dan ook ten onrechte afgedaan met toepassing van artikel 4:6, tweede lid, Awb"

- 3.3 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 2.14 tot en met 2.17 op pagina 5. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

- 4 Toelichting op de grieven

Ad grief 1 en 2

- 4.1 In de rechtsoverweging, waartegen deze grieven zich richten, is de voorzieningenrechter, naar zal blijken ten onrechte, tot het oordeel gekomen dat Richtlijn 2004/63/EG van 29 april 2004 (hierna: Richtlijn) een voor verweerder relevante wijziging van het recht behelst in welk geval het toetsingskader als onder meer uiteengezet in de uitspraak van uw Afdeling van 4 april 2003, AB 2003, 315 niet geldt. In dit kader wordt verwezen naar de eerdere uitspraak van uw Afdeling van 31 mei 2006, 200509623/1.

Zie (tevens):

AbRS, 16 mei 2003, 200300191/1, JV 2003/292.

- 4.2 Door te overwegen dat alleen uitdrukkelijk voor de schade genoemd onder artikel 15, aanhef en onder b, Richtlijn bescherming wordt geboden door de Nederlandse wetgever (kennelijk houdt de voorzieningenrechter de mogelijkheid open van niet-uitdrukkelijke bescherming), waarmee de voorzieningenrechter gezien hetgeen voor het overige wordt overwogen bedoelt dat geen bescherming wordt geboden voor schade genoemd onder artikel 15, aanhef en onder c, Richtlijn, gaat de voorzieningenrechter er aan voorbij dat dit artikellid, zoals hierna zal worden toegelicht, in de visie van de Staatssecretaris geen wijziging brengt of zou dienen te brengen in de toelatingsgronden voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd zoals die thans in de Vreemdelingenwet zijn neergelegd.
- 4.3 De implementatietermijn van de Richtlijn verstreek op 10 oktober 2006. De Richtlijn is in Nederland nog niet geïmplementeerd. Het wetsvoorstel tot wijziging van de Vreemdelingenwet ter implementatie van de Richtlijn is bij koninklijke boodschap van 3 januari 2007 aangeboden aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal. Bij brief van 16 februari 2007 heeft de Minister

van Justitie met het oog op de behandeling van dit wetsvoorstel het ontwerpbesluit tot - onder meer - wijziging van het Vreemdelingenbesluit ter implementatie van de Richtlijn aan de Voorzitter van de Tweede Kamer gezonden.

- 4.4 Dat de Richtlijn nog niet is geïmplementeerd neemt niet weg dat ook de huidige wet- en regelgeving voldoet aan de minimumnormen die de Richtlijn voor internationale bescherming van individuen formuleert. Anders dan de voorzieningenrechter heeft overwogen, valt in het bijzonder ook artikel 15, aanhef en onder c, Richtlijn onder de reikwijdte van het huidige artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw.
- 4.5 De preambule van de Richtlijn verwijst onder meer naar de conclusies van Tampere. In deze conclusies heeft de Europese Raad de noodzaak van een gemeenschappelijk asiel- en immigratiebeleid benadrukt. Doel was, aldus deze conclusies, een open en veiliger Europese Unie, die volledig voldoet aan de verplichtingen van het Vluchtelingenverdrag van Genève en andere relevante instrumenten betreffende de mensenrechten, en die in staat is op basis van solidariteit humanitaire noden te lenigen (onderdeel 4). Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel diende onder meer te voorzien in op elkaar afgestemde regels inzake de toekenning en de inhoud van de vluchtelingenstatus. Het stelsel moest daarnaast worden aangevuld met maatregelen inzake subsidiaire vormen van bescherming die eenieder die een dergelijke bescherming behoeft, een passende status verlenen (onderdeel 14). De Europese Raad drong er voorts op aan te streven naar overeenstemming over tijdelijke bescherming van ontheemden op basis van solidariteit tussen lidstaten. Overwogen werd om enige vorm van reservemiddelen ter beschikking te stellen voor tijdelijke bescherming bij massale instroom van vluchtelingen (onderdeel 16). De strekking van de conclusies was dat de bestaande refoulement-verboden moesten worden *gehandhaafd*.
- 4.6 Met Richtlijn 2003/84/EG is vorm gegeven aan als eerste genoemde doelstelling van de conclusies van Tampere. Met Richtlijn 2001/55/EG van 20 juli 2001, waarin - kort weergegeven - minimumnormen zijn neergelegd voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden, was eerder al voldaan aan de tweede doelstelling op het gebied van het asiel- en immigratiebeleid.
- 4.7 Naar Nederlands recht is de verblijfsvergunning voor een verdragsvluchteling geregeld in artikel 29, eerste lid, onder a, Vw en de subsidiaire bescherming als bedoeld in de Richtlijn geregeld in het eerste lid van deze bepaling onder b. Naar aanleiding van het advies van de Raad van State is uit een oogpunt van rechtszekerheid in het ontwerp-Vreemdelingenbesluit een bepaling opgenomen over het toepassingsbereik van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw 2000 in relatie tot artikel 15 van de Richtlijn.

De tekst van het hiertoe voorgestelde artikel 3.105d luidt:

"Onder foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder b, van de Wet, wordt mede verstaan:

a. doodstraf of executie;

b. ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

De regering ziet dit als *verduidelijking* van een bestaande toelatingsgrond en niet als een wijziging daarvan. Dat standpunt is gebaseerd op de betekenis van artikel 29, aanhef en onder b, Vw en de Richtlijn zelf.

- 4.8 In de memorie van toelichting bij het huidige artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw is opgemerkt dat deze bepaling een omschrijving bevat wanneer tot verlening van een verblijfsvergunning wordt overgegaan indien de terugkeer van de vreemdeling in strijd zou komen met verplichtingen uit internationale verdragen op het gebied van de rechten van de mens waaronder artikel 3 van het EVRM, artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing en artikel 7 van het IVBPR.

De Richtlijn geeft een invulling van het verbod van refoulement zoals dat in diverse internationale verdragen als bindend voor de lidstaten is neergelegd.

In deze zin ook artikel 21 lid 1 van de Richtlijn: "De lidstaten eerbiedigen het beginsel van non-refoulement met inachtneming van hun internationale verplichtingen." Vergelijk ook de strekking van de conclusies van Tampere, zie hiervoor, onder 4.4.

In deze zin ook de onderdelen 24 en 25 van de preambule, waarin is overwogen dat de regels ter zake de subsidiaire bescherming die in het Verdrag van Genève vastgelegde regeling ter bescherming van vluchtelingen aanvullen en de criteria hiervoor in overeenstemming dienen te zijn met internationale verplichtingen van de lidstaten uit hoofde van instrumenten op het gebied van de mensenrechten en met de bestaande praktijken in de lidstaten. Onder "bestaande praktijken" begrijpt de Staatssecretaris bestaande praktijken ten aanzien van deze instrumenten.

Deze invulling sluit aan bij de bescherming die in het Nederlandse recht via artikel 29, eerste lid, aanhef en onder (a en) b, Vw 2000, wordt geboden. De voorzieningenrechter heeft in het onderhavige geval miskend dat in de zaak Salah Sheekh / Nederland artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw niet aan de orde was. Het betreft daar immers een beroep op artikel 3 EVRM. Door de formulering van de voorzieningen rechter in r.o. 2.14: "(...) Juist tegen die vorm (...)" wordt gesuggereerd dat de bescherming die artikel 3 EVRM biedt niet de bescherming is waarin artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw voorziet. De voorzieningenrechter miskent aldus hetgeen in de eerste alinea van dit punt genoemd wordt.

- 4.9 Artikel 15, aanhef en onder c, Richtlijn (in verbinding met artikel 2 onder e) beoogt niet meer (en niet minder) te zijn dan een invulling van artikel 3 EVRM zoals deze volgt uit de rechtspraak van het EHRM. Dit blijkt ook uit de voorbereidende stukken voor deze Richtlijn. In een "Presidency Note" van 20 september 2002 wordt over (de tekst op dat moment van) onderdeel c van artikel 15 van de Richtlijn onder meer opgemerkt:

"Sub-paragraph (c) describes a situation where a civilian faces a serious threat to his life or physical integrity in a country involved in an armed conflict, be it international or internal.

Sub-paragraphs (a) and (b) would in all cases appear to cover applicants facing a serious threat to life or physical integrity. However, threats arising in situations of indiscriminate violence, would not be covered since such situations can not be described as treatment or punishment or suffering the death penalty.

Hence a separate subparagraph has been drafted in order to include this situation. This would simultaneously be in line with the jurisprudence of the ECtHR relating to Article 3 of ECHR, namely as was indicated in V versus UK

[Vilvarajah versus UK 13164/87 of 30 October 1991. In this case the Court stated that it would not exclude the possibility of applying the principle of non-refoulement in a situation where a country would seek to expel an individual to a country where a high level of insecurity prevailed.],

that an expulsion as such to a situation with a high level of danger and insecurity/indiscriminate violence could be considered an inhuman or degrading treatment."

Uit deze passage blijkt duidelijk dat is beoogd de bestaande rechtspraak van het EHRM ten aanzien van artikel 3 EVRM te codificeren.

Dat onderdeel c niet meer beoogt te behelzen dan een codificatie van de rechtspraak van het EHRM in het kader van artikel 3 EVRM blijkt ook uit de toelichting op het oorspronkelijke onderdeel d van artikel 15, welk onderdeel de eindstreep niet heeft gehaald. Dat onderdeel behelste andere mensenrechtenschendingen dan die vielen onder de reikwijdte van artikel 3 EVRM (en art. 1 van het zesde protocol bij het EVRM):

"The intention of sub-paragraph (d) is to create a definition of subsidiary protection, which will be able to take into account other violations of human rights than the ones deriving from Article 3 of the ECHR and Article 1 of the 6th Protocol to the ECHR. (...)".

- 4.10 Ter illustratie kan in dit verband verder nog worden gewezen op het commentaar van verschillende landen op concepten voor de Richtlijn. Bij een van die concepten verzochten diverse lidstaten bij de formulering van een definitie van de persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt de terminologie van het EHRM te gebruiken. Elders merkten enkele lidstaten op dat het er bij de definitie om ging te vermijden dat verschillende hoven of instanties, zoals het EHRM of het Comité tegen foltering, in vergelijkbare gevallen uiteenlopende uitspraken doen.

- 4.11 Deze opvatting over artikel 15, aanhef en onder c, van de Richtlijn lijkt overigens ook te worden voorgestaan door de Immigratiedienst van het Verenigd Koninkrijk. In een tweetal stukken over "Humanitarian Protection" is achtereenvolgens te lezen:

"The main effect of this provision is to clarify the scope of existing European caselaw on article 3 of the ECHR. Although a situation of international or internal armed conflict does not, in itself, give rise to a claim for protection, it can provide the basis for such a claim where applicants can show that they are individually at risk."

en:

"Applicants cannot rely on the assertion that this ground is met simply because in the country of return there is an international or internal armed conflict where there is indiscriminate violence.

The examination of the threatened return (enforced or voluntary) must focus on its foreseeable consequences, taking into account the personal circumstances of the applicant (*Vilvarajah v United Kingdom* (1991) 14 EHRR) and the risk posed must be specific to the individual. A general situation of violence in the receiving state is not sufficient (*HLR v France* (1997) 26 E.H.R.R. 29). (...)

This is a narrow category. Humanitarian Protection is only likely to be granted on this basis in exceptional circumstances."

- 4.12 Anders dan de voorzieningenrechter (impliciet) heeft overwogen, heeft artikel 15, aanhef en onder c, van de Richtlijn derhalve geen zelfstandige betekenis, buiten artikel 3 EVRM om. Daarmee wordt artikel 15, aanhef en onder c, Richtlijn bestreken door het huidige artikel 29, eerste lid, onder b, Vw 2000. Op zichzelf is implementatie van dit onderdeel van de Richtlijn om uitsluitend inhoudelijke redenen daarom in feite niet nodig.

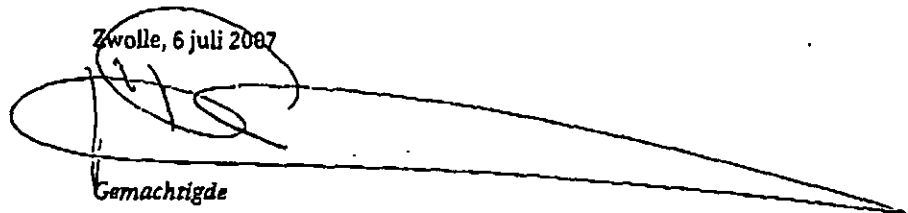
Ad grief 3

- 4.15 Gezien het voorgaande heeft de voorzieningenrechter eveneens ten onrechte geoordeeld dat voor verweerster sprake is van een *relevante* wijziging van recht, nu van een wijziging van recht reeds geen sprake is.
- 4.16 Gelet op vorenstaande vormt, anders dan de voorzieningenrechter overweegt, de aangenomen rechtstreekse werking van artikel 15, aanhef en onder c, Richtlijn geen relevante wijziging van het recht en geldt eerder onder 4.1 genoemd toetsingskader onverkort. Nu geen sprake is van een voor verweerder relevante wijziging (van het recht) is evenzeer duidelijk dat deze wijziging niet kan afdoen aan het eerdere besluit op de aanvraag van 8 januari 2001 en de overwegingen, waarop dat besluit berust. Van een nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid in de zin van artikel 4:6 Awb is derhalve geen sprake.
- 4.17 ovensdien heeft de voorzieningenrechter zich ten onrechte geen oordeel gevormd omtrent de vraag of genoemde uitspraak van lagere rechters in rechte vast staat. In dit verband wenst de Staatssecretaris op te merken dat de Staatssecretaris tegen de aangehaalde uitspraak hoger beroep bij uw Afdeling heeft ingesteld. Voorts is een uitspraak op zichzelf geen *novum* in de zin van artikel 4:6 van de Awb.

4 Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 6 juni 2007 ingestelde beroep.

Zwolle, 6 juli 2007

Gemachtigde

M. Elenga, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Zwolle
Postbus 40052
8004 DB Zwolle
telefoon 038 888 64 89
telefax 038 460 91 52

Justitie

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
4064	B - 6 JUL 2007
ZAAKNR. 200704691-1	
AAN: V2	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Postadres: Postbus 40052, 8004 DB Zwolle

Telefoon: 038 4691485
Fax: 038 460 9152/9153Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Per fax en per post

Onderdeel	Procesvertegenwoordiging Vestiging Zwolle
Contactpersoon	Mw. Mr. N.A.P. Trommelen
Doorkiesnummer(s)	038-888 6297
Datum	6 juli 2007
Ons kenmerk	0101-07-2037
Uw kenmerk	-
Bijlage(n)	2
Onderwerp	Hoger beroep Staatssecretaris van Justitie /

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Groningen van 29 juni 2007, verzonden op 29 juni 2007, met kenmerk Awb 07/23493 en 07/23489.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

M. Elenga, senior-procesvertegenwoordiger

Justitie

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

- 6 JUL 2007

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD:

PAR:

Postadres Postbus 5800, 2280 HV Rijswijk

Telefoon 070-7794801

Fax 070-7785534

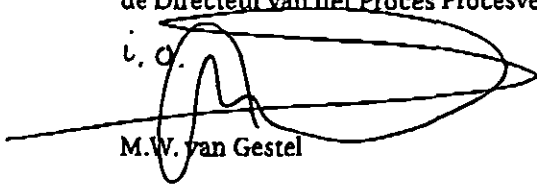
De Raad van State

Onderdeel	Procesvertegenwoordiging
Contactpersoon	Mw. Mr. N.A.P. Trommelen
Doorkiesnummer(s)	038 888 6297
Datum	6 juli 2007
Ons kenmerk	0101-07-2037
Uw kenmerk	-
Bijlage(n)	-
Onderwerp	Schriftelijke lastgeving

Hierbij geef ik mevrouw M. Elenga, senior procesvertegenwoordiger bij het Proces Procesvertegenwoordiging van de Immigratie- en Naturalisatiedienst, schriftelijk last om als gemachtigde van de Staatssecretaris van Justitie bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State hoger beroep in te stellen tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Groningen van 29 juni 2007, verzonden op 29 juni 2007, met kenmerk Awb 07/23493 en 07/23489.

De Staatssecretaris van Justitie,
namens deze
Het Hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst,
namens deze
de Directeur van het Proces Procesvertegenwoordiging

i. o.

M.W. van Gestel